

EGY ÉLMÉNY

Minden zarándokút tartalmaz szép pillanatokot, próbákat, mély lelki élményeket, tanulságos eseményeket. A Felső Világ nem pazarló, az Úr Jézus és a Szűzanya céllal hívja meg gyermekeit egy-egy kiimádkozott helyre, amelynek légköre távol esik a világi élettől, és ahol a lélek felfrissülést nyerhet. Istentől indított cél minden esetben a lélek fejlődése, Istenhez való közelebb kerülése.

A legfrissebb zarándokúti megélések közül választottam ki egyet, szeretettel adom közre. Sok elgondolkodtató gondolat követheti az alábbi rövid epizódot.

A történet messzebbre nyúlik vissza (néhányszor meg is említettem az írásaimban), a hozzá kapcsolódó élmény az, ami teljesen friss.

Egy lelkigyakorlaton történt az idén, Medjugorjében.

Csendben étkeztünk az asztalnál. Mindenki egy kicsit magába mélyedve lelki-testi táplálékot egyszerre vett magához.

Én a közös imán kívül elmondtam magamban a saját imámat is, ami négy mondatból áll, már régén elindult bennem, és évek alatt alakult így ki.

Az első mondatot a szülői házból hoztam, gondolom, sokan ismerik: „Édes Jézus, légy vendégünk, áldd meg, amit adtál nekünk!”

A másodikat a gyerekek hozták az életembe: „Adjad Uram, hogy jólessék, Jézus Neve dicsértessék!” Ezt is több helyen, zarándokutakon is hallottam már, nyilván nagyon általános.

A harmadikat életem egy nehéz időszakában tettem hozzá. Bár úgy nevelkedtem, és mélyen bennem gyökerezett az is, hogy „ételt nem dobunk ki” – mert azt, amit a Jóisten ad, azt meg kell becsülni –, a mindennapi kenyér tisztelete mégis életemnek egy kritikus időszakában alakult ki bennem igazán, akkor, amikor gond volt, hogy honnan kerül elő az asztalra a mindennapi betevő falat. Tehát a harmadik mondat ezek után úgy szól, hogy: „Áldd meg Uram azokat, akik lehetővé tették, hogy én ezt megegyem.”

Ebben a mondatban sok emberre gondolok, sok ember munkájára kérek áldást rövid, néhány tömör szóban. Értem a földművest, a mai „malmokban” dolgozókat, a pékeket, a szállítókat, a közérteseket, és még sorolhatnám, hogy ki mindenkit, de azokra is áldást kérek, akik az anyagiakat biztosították és biztosítják nekem, hogy meg tudjam venni azt a kenyeret, vagy más élelmiszert, hiszen nekem sem adnak semmit ingyen a közértben.

A negyedik mondat ezek után akkor jött hozzá az eddigiekhez, amikor láttam egy talán 5 perces videofilmet az etióp gyerekekről, akik szörnyű kínok között valóban, a szó szoros értelmében éhen halnak. Csont és bőr kis testek, élő, borzalmas szenvedéssel, aszott kis koponyájukból csak a szemeik tekintenek vádlón a világba. Nem részletezem tovább, engem sokkolt ez a néhány perc, amit végignézttem...

Átgondoltam: azzal, ha én nem eszem rendesen, azzal nem segítek nekik. A lemondás és a bűjt ugyan segíthet, de az ember más problémákért is felajánlja ugyanezt, ezáltal bűjtölni sem lehet vég nélkül, különösen akkor, amikor ez a kérdés folyamatos segítséget igényelne. Odautazni nem lehet, az anyagi lehetőségek végesek...

Mit tegyek tehát? ...

És ekkor jött a gondolat, egy egyszerű mondatdal együtt. Megértettem: én nem tudok sokszorozni, ilyen távolságban pedig már végképp semmit nem tudok tenni, kicsit sem tudok segíteni, de Isten Mindentudó és Mindenható! Az Ő sokszorozása hatékony és biztos, és mindig nagyon tisztán egyszerű!

Így született meg hát a negyedik mondat: „És sokszorozd meg Uram azok számára, akik éheznek!”
Ez a rövid mondat valahogy mindig oly módon érinti meg a szívemet, hogy oly mértékig hiszem, hogy TUDOM, hogy kérésem meg is valósul! Egészen egyszerűen biztos vagyok benne, hogy Isten meghallgatja ezt a kérést, és megsokszoroz minden falatot, amelyre áldást kérek és megeszem.

Ma már, még odafigyelve is, egy pillanat alatt végigfut mindez a fejemben és a szívemen egyszerre. Így történt most is, miközben csendben ettem.

Elgondoltam: mai világunkban mennyi, de mennyi fájdalom gyűlik össze a szeretetlenség miatt. Van, aki a híreket hallgatva ebédel, vagy vacsorázik, s nem is gondol arra, hogy a hírek „megölték, kirabolták, megfosztották...” szavait dobáltatja minden betevő falatra. Emoto „*A víz rejtett bölcsességében*” ragyogóan kimutatta, fényképekkel bizonyította mindezt.

Aki szomorúságában kavargatva főzi az ételt, az nem ugyanazt az érzelmi hozzáállást főzi bele, mint az, aki imádkozva teszi ugyanezt! Erzsébet asszonyról, a Szeretetláng „hazai titkárnőjéről” mondják, hogy az időt, még a tojásfőzésre szánt időt is „Üdvözlégy Máriában” mérte, az utat pedig aszerint, hogy hány rózsafüzér tizedet tud elmondani a megérkezésig. A szeretet találékony! Bizony eljutottunk ezen a területen is a „bibliai időkhöz”, az Asztali Áldás újraértelmezéséhez és értékéhez. Mert: **„Mérgeket esznek, s nem árt nekik...”** – igen, valóban nem árt, ha az ember Istenhez fordul, és szívből kér Áldást, úgy, ahogy az Úr Jézus tanította, és úgy, ahogy Szent Benedek is tette... Ezért nem tudták megmérgezni őt ellenségei.

Ezek után azonban egy másfajta gondolat jutott eszembe az előző 4 ponthoz kapcsolódóan, mégpedig az asztali kenyérrel és az átváltoztatott Szent Kenyérrel, és e kettő összefüggéseivel kapcsolatosan.

A „csodálatos kenyérszaporítás” evangéliumi részletében Jézus figyelmeztette tanítványait: **„Szedjétek össze minden maradékot, hogy semmi el ne vesszen!”** Fontosak tehát még a morzsák is, mert ugyanúgy, ahogy a két hal és a kicsi árpakenyerek, ugyanúgy az Úr által minden, de minden sokszorozható! Isten, a Világ Teremtője még a kicsi kenyérmorzsát, vagy más szóval a „morzsányi, de szívünkben fakadó jóindulatot” is értékeli!

Valahol olvastam egyszer, hogy amikor a szentmisén a Felajánlási rész következik, angyalaink felsorakozva haladnak az Oltár felé, és leteszik arra azt a kelyhet, amiben felajánlásaink és „morzsánként” összegyűjtött jócselekedeteink vannak. Mindezek odakerülnek az Oltárra, Isten dicsőségére és áldást hozó hasznára mindazoknak, akikért imádkozunk, akikért az áldozatot hoztuk, s akikért és amiért könyörgünk.

De jaj, hányszor üresek ezek a kelyhek!

És hányszor van az is, hogy a kehelyben csak a közömbösség, vagy az unos-untig emlegetett kérés megkeseredett bora van, áldozathozatal meg sehol! Nincs ott az „emberi munka gyümölcséeként” megmutatkozó friss, jó ízű bor, amely Életet adó szeretet-vérré változhat, amely a szívet-lelket felüdíti és átjárja! Ilyenkor az angyalok lehangoltan, sírva járulnak az Úr elé: üres a kezük, vagy üres a kehely, amit tartanak! ...

Nincs mit átváltoztatni, nincs mivel töltekezni!

Ó, Istenem, Uram! De sajnálom, hogy mindezt csak későn, egy más gondolkozásban eltöltött fiatalkor után értettem meg! ... És itt saját életemmel kapcsolatos emlékek és kérdések következtek...

Ahogy így elmélyedtem ezekben a gondolatokban, egy kép jelent meg előttem, és azt láttam, hogy a Szűzanya fog egy nagy, lapos kenyereskosarat, olyan nagyot, hogy mind a két kezével fognia kell, így sem bírja átérni, és ez a kosár tele van frissen sült kis cipócskákkal. Mi meg egy páran szaporán szedegetjük ki a kenyérkéket a kosárból, 2-3 darabot is megfogva egyszerre, és adjuk tovább a társainknak, akik azután tovább tördelve, szétosztják az emberek között...

Kék ég, zöld fű, és a Szűzanya áttetsző, mégis ragyogó, mosolygós jelensége... Annyira szép volt az egész, hogy egészen rácsodálkoztam... Ó, Istenem, ha ez igaz lehetne!...

De azután eszembe jutott: *tényleg látom ezt, vagy csak képzelem?*

Ez már a magamhoz térés pillanata lehetett, mert akkor vettem csak észre, hogy megálltam az evésben, és mások tekintete azt kérdezte: „Valami baj van?” ... Ó, nem, nem volt semmi baj ...
És ekkor, ebben a másodpercben érkezett meg a kérdésemre is a válasz: Halk zeneként éppen ekkor az Ave Maria szólt!

Biztos, hogy már korábban is ez a szép zene töltötte be az egész ebédlőt, de én csak a magamban feltett kérdésem után lettem rá figyelmes. Akkor jutott el a tudatomig, s jelezte: *igen, Igaz volt, és mintát adóan igaz lehet mindennapjainkban is ez a belső látomás...*

Lehet, hogy a „kenyérkét” jó szónak, imának, önmegtartóztatásnak, valóságos kenyérnek, segítségnek, ... hívjuk, de a sokszorozás tanítása Jézus által ma is életbe lép, ha szívből kérjük...

2013. 07. 29.

Szeretettel: M.G.Mária